

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap februar 28^{kán} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Malvosi.

(Vége.)

„Valóban könnyű boldognak feledni a' multat — felelt az utazó — és sok jó is van némelly dolognak feledésében; ez által elenyésznek a' mult idők lángbetűi emlékünkhöz tábláiról, 's megszűnünk kétszeresen átszenvedni a' multnak eseteit. O! bár sorsaul jutott volna e' jó egyik barátomnak is. Engedjen-meg nagysád, hogy egy szerencsétlenről emlékezem. Történetének hallása nem fogja boldogságát megháborítani. — Egy barátom volt olasz ország egyik tündöklő családjából. Egy czedrus szál sugár-termetében, rendíthetetlen kőszirt akarathoz, maga a' Vezuv lángérzetében. Disze a' férfiaknak, kedves tárgya sok nőkebel titkos vágyainak; de ő csak egyet látott, egyért érzett, egy szép idegenért, ki társaságban örömet irigyeltetett magát a' kitűnő ifjúnak hódolata által, de később a' reményeken sok ideig vezetett szerelmes ifjúnak esdekléseit ki nem hallgatva utasította vissza, — 's ez után csak egy pillantással sem boldogította az olvadó hangokon kérését. Mondja-meg nagysád, nem boldogság lenne-e örökre feledni a' hideg keblű nőt? De a' szerencsétlen feledni nem tud; mert fájdalmasan él. Ő most is olly hűn, lángzón 's végetlenül szereti őt, mint négy év előtt; kész lenne érette átfurni a' földet, ha pályadíjúl bírása lenne. O! mondjon vigasztalást nagysád a' hű barátnak! adjon írt tanács-szavaiiban, mit a' fájdalomtól elkinzottnak gyógyításul vigyek!”

Békekönyv arcán pir és sáppadtság váltogatá egymást e' beszéd folyta alatt. Zavarodása titkolhatatlan vala a' férfinak őrpillantatitól. Még is rendbeszedte némileg magát, 's a' határozottság bátor hangjain mondá:

„Egy önérzetében tiszta férfit gyöngye nőnek visszautasítása meg nem dönthet ugyan, de büszkeségét sértheti annyira, hogy a' megvetőre ne emlékezzék-meg soha, 's így feledjen; mert ő

bizonyosan feledtetett. — De most engedelmet kell kérnem; lábadozó egészségemnek az esti hűs lég könnyen káros lehet. Nem lehetnék szerencsés szobámban tovább élvezhetni társaságát?”

„Bocsánatot nagysád! — mond a’ férfi elkomorultt hangon — még ma utat kell tennem. Csak azon engedelemért könyörgök még, hogy fűvészeti szenvedélyemnek áldozandó, néhány pillanatilag a’ kertben maradhassak.“

„Teljes szabadságára!“

A’ férfi elkísérte közönbös tárgyakrólí beszélgetés között a’ háznak kertre nyiló ajtajaig; itt bucsút vön, ’s lassú léptekkel ment virágokkal szegett utakon a’ kert belsejébe. Egy lugasnál megállt, ’s darab ideig gondolkozni látszott. — „Boldog vagy asszony! — mondád — haha! — boldog voltál, kell vala mondanod; mert Istenemre! a’ dühödtt ’s általad feledett szerető boszújának áldozatja leendsz. — Malveosi, te kaczaghatsz hirmondásomra; te olasz vagy, ’s annak kell lenned, boszúra kélsz, én eszköződ leszek.“

Ekkor tovább ment, ’s a’ kertésszszel találkozáán, darab ideig lassú hangon beszélt vele; pénzt nyomott markába, ’s kémllő vizsgálódások között a’ kertből távozott.

Az erdő szélén még ez éjjel köpenybe burkolttt két ember tanácskozott. Beszédök fontos nyomatú, de lassú hangon folyó. Belőle csak e’ néhány szót lehele kivenni: „elfeledett? Én azt nem tevé; boszúmnak hű emléke van. Vesszen ő! ’s ha elveszett, akkor én is feledni kezdek.“

Három nappal a’ történttek után, éj leple alatt, álm szenderült a’ falunak békes lakóira. Semmi nesz; csak a’ távulban legelő marhák kolompjairól hozott néha a’ lenge szél némi hangokat. A’ természet maga pihenni látszott a’ nyári nap bámulandóul működő szorgalmán.

Éjjél tájban férfi-lépteket lehele hallani, melyek két oldalról a’ kastélylyal átellenben fekvő fatorony felé intéztettek. Két burkolttt férfi találkozáék ott, mint az erdő szélén. Egyik sugár magas termet, komor szemöldökkel; másik a’ csinos alacsony, kivel a’ kertben már találkozáánk.

„Elvégeztél mindent Lorenzo?“ — kérli a’ sugár magas férfi.

„Rendelésed szerint Malveosi.“

„Fogj hát munkához; tetteid következményét itt bevárom; az ismertt helyen találkozáunk!“

Az alacsony távozáék, kert felé irányozva lépteit. Malveosi beljebb vonult a’ régi fatorony gerenda-tömkelegébe. Komor pillantata, mint átok, feküdt Békevölgyi lakán. Összedugott kezei

hideg nyugalmat, haragban égő szemei benső indulat-vihart fejezének-ki. Nehány perczig állt e' merő helyzetben, midőn egyszer láng lobogott-föl a' kastély tetején. — „Aha! — de jól láttam-e?“ — 's feljebb nyomá szeméről kalapját; ismét egy lobbanás, és több, minden oldalról. — „Valóban tervem sikerült. — Üdvözöllek ti szenvedésim áldozat-lángjai! ti hatalmas karjai boszúim óriási alkatának! E' percz vala az, melly becsét adott megutáltt éltemnek; megjött az, 's meg kellett jönie! — monda keserű guny hangján, mint éjnek a' nappal után. — Csak föl-föl ti légvirágok! ékesítsétek a' menyasszony keblét, melly töviseket termett számomra! — Föl ti égő szövétnekek! világítsatok kétségbe esése éjére. — Föl ti melegség fiai! csókoljátok meleggé a' szívet, melly irántam hideg 's megvető vala!“

Mig így dühöngött vad érzetében, az alatt a' mindünnen föl-támadó elem összefüzése karjait az enyészet lakja felett. Láng és füst harczolt a' segélyre szaladt jajgató nép ellen. — Minden ajk csak egy nevet kiáltott; minden kéz csak egyért tett és próbált a' hálás nép között, ez egyben mindenért jóltevő asszonyukért, ki e' pillanatban a' felső emelet ablakából, gyermekét fél kezében tartva, esengett segélyért. Hangjait az elemek lobogása fölemészté; csak némi töredékeny hangok: „segítség... csak ez ártatlant!“ — jutottak, mint égi szellemek hangjai, a' földre le. A' nép sirt, imádkozott, őrvöngött, dühösen rohant az elemek közé. Mind hasztalan. A' szabadulás lehetlennék látszék.

Ez alatt a' bűn fekete fija beljebb vonult a' gerendák közé, hogy a' harangverésre szaladt néptől észre ne vétessék. — Indulatai habzó tengerként hullámozgott; nyelve mozgott, 's bűnös ajkának rém-szavai a' harang vész-hangjaival egyesültek. — „Hah most vagy már szép, te gunyos hideg nő! — szólt a' lángoktól csapkodott ablakban kétségbe esetten kiáltozó felé. — Az elszórtt haj, kisírtt szem, kidagadt ajak, ezek bájolnak most már engemet, midőn olvadó tekintet a' varázs szemekből, méz-csókok a' pirosuló ajkáról, fürt a' holló-haj selyemből mást boldogítottak. — És most... most — mondá görcsösen szorítva kezeit — lakolj e' boldogításért! — lakolj azon kezek által, mellyeket te olly gunyosan megvetél!... De mit mondok, te azt nem tudod, te azt nem gyanyitod, hogy e' vész, mellyben most féregként kinlódol, kinek kezéből jó?... Neked azt tudnod, neked azt teljes mértékben, mint megvettetésemet éreztetéd, érezned kell... Hah! erre még élned, még szabadulnod kell!“ — 'S ekkor egy tigris rohanásával az udvaron termett.

Föl a' lajtorjakkal, föl! én megszabadítom asszonytokat, mielőtt azon rohanni készülő tűz-ár földre zuhanna! — A' kötelekkel bizonytalanul összekötött létrán néhány percz alatt már ablakpárkánynál volt, beszkökött rajta a' füsttől telt szobába, 's nézett szerteszét meeresztett szemével. Most meglátja a' padlózatán eszmélet nélkül fekvőt, keblén gyermekével. Köpenyébe burkolá hirtelen, 's megragadván a' párkányt kezével, lebocsátkozott, a' bizonytalan távulságban volt lajtorjáig.

A' nép kezét törve imádkozott; sirt, jajgatott, látván, a' vést, melly a' lassan haladókat már-már elborítandó vala. — „Sebesen az Istenért! sebesen, ordított a' nép: már indul, már jó a' tűzőzön. Csak négy lépést még, és segélyünkkel szabadulva lesz. E' perczen rohant-le zuhatag vizomlásaként a' mindent összeemésztett elem a' földre. De már ekkor a' veszély ellen hideg fontolással daczoló bátorságban, a' hálaadó nép körében volt.

A' hely nem bátorságos — szólt Malveosi — 's utat tört magának, terhétől válni nem akarván, a' kert felé, 's ezen keresztül a' szabad mezőre ért. A' nép áldást könyörge útjára, melly pedig átok ösvénye volt. A' mezőn lassúdtak léptei, 's úgy látszék, hogy erejéből teljesen kimerítették; mert terhét lassan letevén a' földre, és sebes lihegésében pihegte fáradságait. Ez néhány percz műve volt; mert mintha valamitől rettegne, fölvevén terhét, 's kettőzött léptekkel ment az erdő felé. — Elérvén azt, egy kis ösvényen a' tó partjához ért. Itt kibontá a' szorosan összekapcsolt testet, 's a' harmatos fűre fektetvé. — Ritka látvány vala ez! Tiszta fehér hálóöltözetben feküdt a' nő, bal kezével szívéhez szoritá gyermekét, jobbjaival átölelé kis derekát; hollófűrtjei, mint áldás szavai, nyugodtak a' gyermek fejcskájén. Szemei bezárvák, mint a' mennyország arany kapui istentelen előtt. Feje körül gloriaként harmatcseppek tündöklöttek a' zöld fűszálakon.

A' szép gyermek, vékony ruháján áthatott harmatnedvtől, csak hamar eszméletre jöve; föl akart emelkedni, de anyja kézkapcsaitól nem szabadulhata, 's ártatlan rebegésének fél siró, fél kéro hangján monda „anyám!“ E' hang, e' jelenet képes lett volna a' tigrist vissza rezzenteni első dühe vadrohanásából, vagy a' böszültt oroszlán égnek emelkedett serényét lesimitani; csak ez emberben, e' minden állat legszörnyűbbikében nem költ lágy érzelem, nem szánakodás, nem könyörületesség. Keblében az Aethna forrt, 's a' láva kitörni ügykezett.

A' tóhoz lépett merő állásából; kalapját vízzel merité-meg, 's durva kiméletlenséggel öntötte végig tejszínű testét a' bájosan elterültnek. A' gyermek, ki már eddig is sirt, most hangosan si-

kolta-föl. A' nő mély ájulásából a' hideg viz után magához jöve, szét-bomlottak kezének kulcsai, hirtelen felszökelt, 's egész testében megrázkodván, körültekintett. Felpillantásának első és legkedvesb tárgya gyermeke vala. Kezeit nyujtá a' földön maradt felé 's nyájas hanggal mondá: „fiam, drága gyermekem!” — Karjaira emelvén a' sirni szünőt, most kezdett valóban eszméletre jőni.

„Egek, milly ismeretlen hely, 's milly hideg van itt! — hol vagyok?” 's kételkedve dörzsölé szemeit, önmagának sem hívén.

„Egy férfi hatalmában — mond a' szoborként álló, ki téged ön élte kockáztatásával tűzveszélyből szabadított-ki, 's ide, mint biztos helyre hozott.“

„Ah, ki vagy te nemes férfiú? mond nevedet, hogy holtomig buzgó imába foglalhassam, 's ez ártatlan, az anya néven kívül más szót nem rebegő gyermeket, nagy nevedre megtanithassam. O mondd-meg nevedet, hogy annak hallásában egyesítsek minden nemes tettet, mellyet valaha ember tehete. Mond a' hála nemét, melylyel áldozhassak azért, hogy egy három testben válhatlanul lakó életet megmentél!“

„Nevem? — mondá vadon fölkaczagva — kérd azt a' vadon bérceitől, mellyeket vad állatként bujkáltam-át, 's visszabömbölik azt. — De nem, — meg mondom az utáltt nevet, megmondom, hogy átokká fagylalja ajkadon a' reá emlékezet. — Én vagyok a' téged örülségig szerető, éretted honát elhagyott, 's általad gunyosan megvetett Malveosi!“

„Istenem! — sikolta kezeit törve a' reszketeg nő — Malveosi, te rettenetes vagy. Gerjesztém-e valaha dühös szenvedélyedet, hogy ez bünömmé lett? — Nem szerettelek — mond könyeinek zápora közt — azt megismerem; mert szívetem régen más birta már. — De tehet-e arról a' galamb, ha szíve hasonpárért, nem pedig a' bércei sasért dobog?“

„Rettenetes vagyok ugy-e? de ki által lettem azzá? Szerettelek azon hévvel, mellynek kifejezésére emberi szó még nem találhatott; szerettelek a' dühödésig. Féltettelek, mint kincse halált sovárgó fősvény. Gyilkos vasam üldözé, ki irántad szerelmet érze. — Az egész emberiséget szerettem volna kipusztítani, hogy más szem rád ne pillanthasson, mint az enyim. — Belőlem csak egy szavad által angyalt teremthetél, 's megvetésed által ördögöt tevé... Hajh asszony, érted-e, mi a' megvettetés? A' furiáknak száz élű kardja ez, melylyel irtóztatón kinozzák a' bélyegzettet; viperája ez a' kebelnek, melly ezt lassan, de borzasztón szaggatja-szét, mint enyimet széttépte már. De mit veszteglek én? Asz-

szony! a' boszú vég-órája ütött; halnod kell.“ — 'S ekkor magasra emel egy tört a' nőnek feje felett, ki szivrázólag jajgatott, 's térden csuszott a' dühében borzasztónak lába elébe.

„Ha irgalom lakja még kebledet, kegyelmezz kérlek mindenre, mi szent előtted. Vagy ha boszúd véremmel oltható csupán, szurd-át szivemet, 's gyönyörködjél a' kiomlandó vér felett, mellynek utósó cseppje is csak férjemért buzog... ölj meg — csak ez ártatlant adasd-át apjának.“

„Hah nyomorult! utósó pillanatidban is engem kinzasz e' kölyökre 's utáltt férjedre emlékeztetéssel? Puskaport hintél az Aethna méhébe! — — Már nem kell életed! vedd azt átkul, hogy átnyöszörgjed a' hosszú éveken. De egy emléket birnod kell utósó találkozásunkról.“ 'S ekkor, mint ölyv a' gyöngé csirkét, ragadta-ki a' siró gyermeket anyjának öléből, 's magasra emelé-fel kezével.

Az anya kétségbe esetten ugrott-fel, 's rohant a' gyilkosnak. — „Ölj ezerszer fenevad! csak ez ártatlant ne!“ — sikolta, 's össze-rogyott. De a' dühöngő férfi ártatlan vérbe mártá gyilkos fegyverét. A' kisdéd ajkán az „anyám!“ szó hangzott utószor el.

A' vad gyilkos tóvizzel mosta-le öltönyéről a' pirosuló vért. — „Mint éget e' gyáva vér — szólla — le vele — 's el meszsze innét, oda, hol vad állat tusázik halálesatát. — El, hova még emberi láb nem tapodott soha!“ — 'S ment.

A' nő néhány pillanat múlva föleszmélt: szemei kidüledtek; arcza elváltozott. Sirt 's nevetett, gyermekét karjain hintáztatá; szaladt 's ház-romokhoz ért, hova a' minél előbbi viszontlátást ígértt férj éppen megérkezett. Boldogság képét vivé-el hazulról, 's visszajövet boldogsága romjait találta. Nője nem sirt, midőn meglátá őt, hanem nevetett, 's ugrált örömeiben: de ez öröm a' férjet megdönté, lábai ingadoztak, gyermekét látván-meg; — szemei kápráztak; keble feszült, 's lehanyatlott; ágyba téteték, mellyből nem is kelt-fel többé. Nejét nem láthatá; mert ez többnyire mezőn és erdőben futkosott, virágokat szedett, koszorút kötött és ismét eltépte. Gyermekét karjairól csak alvása közben veheték-el. Most már apa és gyermek egy hant alatt nyugszik, és az anya virágokat kötöz.

* * *

A' gyilkost rettentő bűnének boszuló árnyéka üzé messze vidékekre. — Mult évben egy a' lengyel széleken bolyongó vadász, kősziklák közt, hihetőleg vadak által széttépett ember csontjaira és szétszaggatott öltönyére talált. Egy puska feküdt ezeknek közelében, mellyre e' szó vala metszve: „Malveosi.“

Várady Károly.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Fogfájás okai. — Még eddig nem sikerült az annyira elterjedett fogbetegségek lényeges okát kitudni, bármennyit mutathat is e' nembeli irományokból az orvosi rendszer. Ennél fogva vélem, hogy szabad lesz nekem e' tárgy körüli nézeteimet nyilván kimondanom, melyly következendő. A' fogfájásnak alapja a' gyermeki években rakatik. Ha a' gyermek az anya tejétől magát elszoktatja, még egy ideig főzött ételekkel tápláltatik, melylyek czukorral édesítettnek-meg, és ez adott alkalmat arra, hogy a' czukornak káros hatása megismertessék: de ebben én éppen nem egyezem-meg. Az első élesfogak kifejlődése után jön a' zápfogaké, és éppen ez utóbbiak fejlődésekor kezd a' gyermek a' megnöttek táplájához szokni. Most azt vesszük észre, hogy a' gyermekek elejénte a' sós ételek emésztésekor, melylyekhez még nem szoktak, folytonosan italt kívánnak, és ezen változtatásnál, melyly a' meleg és hideggel történik, éppen a' fogképzés idejében, tétetik -le a' leendő fogfájás alapja. Ez okból a' zápfogak többnyire odvasak lesznek előbb, és ha egyeseknél egyszersmind az éles fogak is elvesznek, úgy az alap talán abban van, hogy ezek a' gyermekeknel még előbb, máraz éles fogak képzésekor, sós ételekre voltak szoktatva, és így egyszersmind a' veszélyes közbenitalt szokásukká tették. Ha tehát a' rosztat meg akarjuk előzni, úgy a' mostani nemzedéknél mit sem tehetni, hanem a' leendő ifjúságot, az anyatétöltől átmenésekor a' savas ételekre, kell tekintetbe vennünk. Ennél fogva a' csecsemőt a' savas ételekre csak halkan kell szoktatni, vagy neki csak éppen langyos vizet adni étel közben. Több évi tapasztalás a' gyermekek körül adott alkalmat nekem eme következmények vonására. Igen, én úgy találtam, hogy az első zápfogak elhullottak, 's helyettük ujak nőttek, és ezek tartósabbak voltak az előbbieknél, mivel ekkor már a' gyermek megszoká a' savas ételekkelit elést, és az ital szépen mérsékelte.

Jerichoi rózsa. — Eme virágnak tulajdona az, hogy miután kifejlett, összehengeredik, és évek multával is meleg vízbe tétetvén kiterjeszti kelyhét. Nem régen a' keletiek ennek hasznát vették. Ők t. i. a' nyugoti tartományiak könnyű dieldelmét és buzgóságát használva, — mert ezek a' szent földön mindig csudákat keresnek — eladták nekik Jericho rózsáját, 's pedig jó áron, ama kijelentéssel, hogy azt csak karácson éjszakáján és a' szüz Maria születése ünnepét megelőző estén állítsák vízbe, mídön ez jósló jeleket adand.

Az éji papagáj (Steatornis). E' különös madarat Humboldt Sándor ur először déli Amerikának Cumana tartományában látta, és állattani vizsgálataiban leírta. Humboldt állítása szerint a' Chaymas-Indusok mellett nagy barlang van, melylyben számtalan madár fészkel, melylyeket ott „Guacharok”-nak neveznek. E' madarakból egészen folyékony és szagtalan zsirt nyerhetni, melyly még a' faolajnál is tisztább, 's mind a' Caripe-Indusok, mind a' szerzetesek eszik. E' zsir a' hasbőrön nagy mennyiséggel csügg, 's kisütés után ehető és egész éven át eltartható olajat ad. A' Guacharo kakas nagyságú. Csak esti szürkületnél és holdvilágon repked; étele magszemek, melylyeket begyéből az Indusok kiszedvén igen hasznos gyógyszernek mondanak váltólázban. Az indusok állítása szerint csak a' fennebb említett helyen tanyázik e' madár. De van-e a' világon olly bebizonyított eset, hogy egy madár fajegyetlen barlangra szoritkoznék? különösen ha az általa lakott hely szélesebbterjedtségű száraz földön van? Braziliából már régen írják, hogy a' Guacharo számosan tartózkodik Matto Grossóban, és szemesebb körültekintés után bi-

zonyosan Para-ban is fognak olytat találni. E' fölfedezés egyóbiránt magában csekély érdekű lenne, ha a' szenvedő emberiség ügyében is egy fontos kérdés nem járulna hozzá. E' kérdés pedig nem a' váltóláz gyógyításán alapszik, hanem azon hirben, melly a' tartomány beljében egyhangú, hogy a' Guacharo zsirja csalhatlan gyógyszer rheuma ellen. Ha e' hir megvalósulna, mi iránt Rióba legközelebből bizonyos tudósítás érkezék, ugy e' madarak megérdemlik a' status költségén tenyésztést és szaporitást, hogy e' fájdalom-enyhítőszer ezentul illő helyet foglalhasson gyógyszereink között.

Datura fastuosa hatás a. A' királyi társaság Londonban hirt vön Arnold urtól Kingstonból (Jamaica), miképp' ott a' gyógy- és növénytanra nézve igen érdekes fölfedezést tettek. A' fennebb említett daturával tett kísérletek remélni engedik, hogy e' növény a' Bella-donnához hasonlólag azon tulajdonnal bir, hogy a' pupillá-t kinyújtja, hanem hatásaiban tartósabb módon.

KÜLÖNFÉLE.

India i l a k o m a. Az ebédlőbe lépőt különösen meglepi az étkek tömérdeksége, melly alatt az asztal görbedezik, sőt összerogyással fenyeget, 's egy az asztal felett nesztelenül mozgó legyező (parkah). Mozgása eleintén alig észrevehető, különösen, mig a' szobában senki sincs; de mihelyt a' vendégek belépnek, lebegése mindig gyorsabb és jótékonyabb hatású lesz, mint-hogy egy szobából másba menés is szerfelett tikkaszt a' nagy hőség miatt. Minden szék megett izmos, szakálos eseléd áll, melljén keresztbe vetett kezekkel, mellyeket csak akkor mozdít, midőn a' széket a' vendég, 's a' zsámolyt annak lába alá igazítja, mit az anglo-indianok kényelme nem nélkülözhet, — 's midőn asztalkendőt nyújt neki és vesz-át tőle Az étkek többnyire indiai nyalánságokból állnak, mellyek közt természetesen fecskefészek játszá a' főszerepet; de az előkelőknél némelly europai terményvagy készítmény is pompázik az asztalon; mert hijába! az idegent mindenütt kapják. Minden vendég előtt egy tál van meleg vízzel, mellyből a' meleg ételeket eszik. Leginkább szembetűnik az europai előtt a' hölgyek sok itala. Egy pár üveg ale-t, francziabort 's végül négy öt, sőt hat pohár champagneit kiüríteni, mindennapi dolog. De vannak itt asszonyok, kik egy nap alatt fél, sőt egész tucat üveg ale-t is kiisznak. — Kedves hatást szül a' szobának bágyadt fénye, mellyet az átlátszó tető szül, 's e' mellett a' legyező mozgását is védi. A' boros poharak, mellyek közül minden vendég előtt több darab áll, mindannyian ezüst födelesek, hogy a' legyeket és egyéb férgeket azokból kizárják. Nem ritka eset, hogy egész asztalt csapat barna szökecsők lepik, 's az ételekre mohón rohannak, ugy, hogy néha alig elhárithatók. Azon időszakban pedig, midőn a' fehér hangyák szárnyasulnak, ezek valóságos csapás a' lakomázók nyakán. Mindennek rémülése pedig a' repülő poloska; mert fájdalmas csipésén kívül még szaga is pestises. Ha valamely ruhadarabba keverednek, lehetlen szagukat onnan kiirtani. Az idegenre nézve a' musselin karpitokbaburkolódzó 's világosan ragyogó tűzbogarak lehetnek rémitők.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri u s t z á 453.